

Морякъ и безъ надѣжда,
Покой ни день ни часъ единъ
Горкыйтъ азъ не срѣшняхъ.
Ахъ! моя честь, ахъ! моя честь
Дано да са расчеснешъ!
Все тѣй ли ще ма мъченъ ты
Вѣчно ль ще страдажъ?
Ахъ! съжели ма, моя честь!
Минутна дай ти радость
На клетото ми сърце
Преди да легне въ гроба!
Ахъ! усмихни са найподирь
Ты честь не милостива!
Сърцето ми ѝ забравило
Отъ давно — Що е радость.

Той бѣ свършилъ стиховетѣ на обычната си пѣсенчица, когато ненадѣйно са намѣри предъ една прострѣна рѣка и чу слѣдующытъ думы произнесены съ жалостенъ тонъ отъ единъ звученъ женскый гласъ.

— Помилвай ма, господине, съжелима!

Електрическый единъ токъ минж презъ сичкыя организмъ на Евстатія при тона на този гласъ.

Той си подигна прочитѣ и подъ черното покрывало различни неясно лицето на млада жена.

— Какво искашь, бѣдно момиче? рече той.

— А! Боже мой; (рече младата въ себеси), Какъвъ гласъ? Послѣ като са свѣсти. Милостыня, господине, приложи тя.

Евстатій бръвна въ джоба си. Увы! Принуди са да си прихрани устнитѣ. Той бѣ забравилъ че немаше нито пара отгорѣ си.

— О! злочеста ты! и позлочестъ азъ, който немамъ що да ти дамъ, бѣдно момиче.

— О, господине; Че какъ е възможно. Вый да немате